

med de Konservative. Jeg har før fra denne Talerstol sagt, og jeg vil gentage det, at jeg troede egentlig, at man politisk set var vokset ud over den A. B. C., at man spurgte om, hvilket Parti man samvirkede med, og vendte Blikket mod de Resultater, der kom ud af Samarbejdet. Jeg tror dog, at forstandige Mennesker vil bedømme Situationen alene efter Resultaterne, og Resultaterne er altsaa dem, jeg har nævnt her.

Den nuværende Regering har et langt bedre Grundlag at begynde sit Arbejde paa, end Venstre havde. Man kan sikkert gaa ud fra, at de direkte Skatter ikke vil svigte synderligt i den kommende Tid, hvis de overhovedet vil svigte; Statsvirksomhederne er, som jeg nævnte, bragt paa Fode, den sociale Lovgivning er kommet til at hvile paa sundere og bedre Principper, saaledes at de syge, de gamle og Invaliderne faar en betydelig større Understøttelse end forhen, og dertil kommer, at hvis det lykkes — og det var jo et Hovedformaal for den nuværende Regering — at faa Kronen til at stige, saa vil Udgifterne gaa betydeligt ned, baade Lønningudgifterne og de sociale Udgifter og mange andre Ting. Man kan saaledes sige, at det Grundlag, der er skabt i de fire foregaaende Aar, er langt fastere og sikrere end det Grundlag, Venstre havde at begynde paa. Jeg har ment, det var rigtigt at faa klaret sig, hvorledes Forholdene i saa Henseende nu ligger, saa at man kan blive i Stand til at bedømme det Arbejde, som den høje Regering staar i Spidsen for; det er rigtigt at klare sig Udgangspunktet.

Man kunde saa spørge: Er der da slet ingen Vanskeligheder for den nuværende Regering? Jo, for den højtærede Finansministers Blik taarnede der sig jo nogle Tal op, som ikke findes her paa Finansloven, men som vil møde os, naar vi naar 1925. Han saa et Beløb paa 60 Mill. Kr., som skal bruges til Nedbringelse af Laan i 1925. Og det er jo rigtigt. Den højtærede Finansminister kunde godt have ladet *alle* Laanene passere Revu for vort Blik, det gjorde han jo i Sommer. Men da han nu ikke har nævnt dem, skal jeg tillade mig at nævne dem for at holde dem fast. Vi skal altsaa i 1925 betale 60 Mill. Kr., og derefter skal vi i 1926 betale 25 Mill. Kr., i 1928 60 Mill. Kr., i 1931 50 Mill. Kr. og i 1932 60 Mill. Kr.

Naar man ser paa denne store Rening, spørger man uvilkaarlig: Hvor stammer de Beløb fra? Ja, det er jo en Arv, der er modtaget fra en tidligere

Regering, nemlig den radikale Regering. I denne Forbindelse vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Zahle. Kort før Valget var det ærede Medlem Hr. Zahle nede i Sorø-Kredsen, hvor han holdt et Møde, der blev slaaet op til noget stort — naturligvis var det et Kæmpemøde, det ærede Medlem holdt. Det hedder i Referatet, at det ærede Medlem blev hilst med stærke Haandklap, da han traadte frem, og det samme blev ham til Del, da han var færdig. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere lidt af, hvad det ærede Medlem sagde ved dette Møde. Det ærede Medlem udtalte: „Der er blevet sagt om os, at vi under Krigen førte et ødselt Regimente. Og det er rigtigt, at vi brugte mange Penge, baade til Sikringsstyrken, Folkeernæringen o. s. v., men alt, hvad det kostede, blev betalt med de Penge, som blev opkrævet her i Landet under Krigen. Ganske vist laante vi 500 Millioner, men samtidig forøgede vi Landets Formue med mere end dette Beløb. Alt, hvad der blev ofret, er betalt. Der blev ikke Spor af Efterregninger til de kommende Slægter.“

Se, saadan sagde det ærede Medlem Hr. Zahle, og nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Hvad regner det ærede Medlem disse 255 Mill. Kr. for? Det er Laan, som den radikale Regering har optaget, og nu kommer Reningen, og den skal betales. Jeg skulde mene, at det i høj Grad var Efterregningen for den kommende Slægt.

Og det samme gælder det ærede Medlem Hr. Rode. Da vi her i Tinget i Maj Maaned behandlede Lovforslaget om Formueafgiften, sagde det ærede Medlem Hr. Rode følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „Det forelagte Lovforslag, dets Begrundelse, de Oversigter over Statsgælden, som ledsager det, og den højtærede Finansministers Forelæggelsestale peger alt sammen paa den tunge Arv, som den nuværende Regering har overtaget efter sine Forgængere. I Sandhed, det er ikke nogen let Byrde at bære Arven efter Ministeriet Neergaard. For Statsgælden og de Forpligtelser, som den har paabyrdet det danske Samfund, er der gjort Rede i Lovforslagets Bemærkninger.“ Altsaa det ærede Medlem vilde, at det skulde have Udseende af, at det var en tung Arv, som Venstre havde efterladt sig, og som nu voldte den Finansminister Vanskeligheder, der skulde betales det. Og det ærede Medlem